

τίπαξ. Κέρκ. Παξ. : Νὰ πὰς νὰ δουλέψῃς 'ς τὸ γουλερό Παξ. Συνών. γοὺλότοπος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλερά, τὰ Παξ.

γούλετα ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλίτᾱ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έτα.

Μέγα τεμάχιον : Μιὰ γούλετα φωμί - τυρὶ - κρέας. Συνών. κομματάρα, κόμματος, ἀντίθ. γοὺλετάκι, γουλίδι, κομματάκι.

γούλετάκι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλέτα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὸν τεμάχιον ἄρτου, τυροῦ, κρέατος ἢ φρούτου. Συνών. γοὺλίδι, κομματάκι.

γούλεύω ἐνιαχ. γουλεῖν Μακεδ. (Βέρ. Νάουσ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλά (I).

Καταβροχθίζω μετὰ λαίμαργίας ἐνθ' ἄν.

γουλήθρα ἡ, ἐνιαχ. γ'λήθρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλά (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ήθρα.

Ἐκφυμα, ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν αἰγοπροβάτων ἐνθ' ἄν. : Τὴν ἡμέρα τ'ς Λαβοῆς δὲν τρώει ἀβγά, γιὰ νὰ μὴ βγάν'νι τὰ πράματα γ'λήθροις (πράματα = αἰγοπρόβατα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. λιθοβόλι.

γούλημα τό, ἐνιαχ. βούλημα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοὺλῶνω (I) Ὁ τύπ. βοὺλημα κατὰ παρετυμ. ὑπήχθη εἰς τὸ λῆμμα βοὺλημα.

Ἡ πλήρωσις τοῦ στόματος δι' ὕδατος καὶ ἡ ἐκσφενδόνησις αὐτοῦ μεθ' ὁρμῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. πύτισμα.

γούληματιὰ ἡ, ἐνιαχ. βουληματιὰ Νίσυρ. Ρόδ. (Βάτ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γοὺλημα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -τιὰ. Ὁ τύπ. βοὺληματιὰ ἐτυπώθη ὡς ἴδιον λῆμμα κατὰ παρετυμ.

Ποσότης τροφῆς στερεᾶς ἢ ὑγρᾶς καταπινομένης ἅπαξ ἐνθ' ἄν. : Ἐκατάτιμα μιὰ βουληματιὰ Ρόδ. (Βάτ.) Συνών. γοὺλίτᾱ (I), λαρυγγιὰ, μπουκωσιὰ.

γουλὶ τό, (I) Κάλυμν. Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Σινασσ. Φερτ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Χίος—Ἑλλην. Γεωργ. 6, 585 γούλι Ἑρεικ. γ'λί Λέσβ. βουλ-λιν Κύπρ. βουλ-λί Κύπρ. (Λεμεσσ.) βουλὶ Ρόδ. γουλὶ Καππ. (Ἀνακ. Σινασσ. Φερτ.) Λυκαον. (Σίλ.) γούλ' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ.

Ἵποκορ. τοῦ οὖς. γοὺλά (I), διὰ τὸ ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 394.

1) Ὁ στόμαχος καὶ ἡ κοιλία Κρήτ. : Παροιμ.

Σὰ δὲ θέλει τὸ γουλὶ μου, | πῶς θὰ κάμω γιὰ ψυχὴ μου ; (ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῶν παθῶν ἀγομένων). Συνών. γοὺλά (I) 4.

2) Αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαιμοῦ Κεφαλλ. : Φοῦσκωσε τὸ γουλὶ μου 'ς τὸ λαιμό. Ἐχει τὰ γουλιά του διαρκῶς. Συνών. γοὺλά (I) 3ε. β) Οἱ βουβῶνες Ζάκ. Κεφαλλ. : Μὲ πονάει τὸ ἀριστερό-τὸ δεξιό μου γουλὶ Κεφαλλ. γ) Τὸ ρόπτρον, ἡ γλῶσσα τῆς καμπάνας Πάρ. (Λεῦκ.) 3) Τὸ ἔμεσμα τῶν βρεφῶν Λευκ.

4) Ὁ λαιμός, τὸ στόμιον τοῦ ἀσχοῦ Σάμ. : Σὰν ἔλναι τὸ γούλ' τοῦ διοματιοῦ, ἄκουσι φωνὴ καὶ βγῆχι ἀπ' τοῦ διομάτ'. Συνών. γοὺλά (I) 3ζ. 5) Ἡ ὀπὴ εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἄνω λίθου τοῦ

μύλου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ρίπτεται ὁ πρὸς ἄλλοισιν καρπὸς Νίσυρ. Συνών. γοὺλά (I) 3ι. 6) Ὁ ξύλινος σωλήν, διὰ τοῦ ὁποίου διοχετεύεται ὁ πρὸς ἄλλοισιν καρπὸς εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐπάνω λίθου τοῦ ἀνεμομύλου ἢ ὑδρομύλου Πάτμ. Ρόδ. Σύμ. Συνών. γοὺλά (I) 3η. 7) Ἡ κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ, ἡ κοτύλη Ἑρεικ. Κύπρ. (Λεμεσσ.) 8) Ἡ ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς ἄνω καὶ κάτω γωνίας τῆς θύρας κοιλότης, ἐντὸς τῆς ὁποίας στρέφεται ἡ στρόφιγξ τῆς θύρας Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Δίλ. Μισθ. Σινασσ. Φερτ.) Λυκαον. (Σίλ.) Συνών. γοὺλά (I) 5β. 9) Ὁ σφὴν τοῦ μαντάλου τῆς θύρας Καππ. (Ἀραβάν.) 10) Τὸ ἐπικαμπὲς τμήμα τοῦ ἀρότρου τὸ προσαρμοζόμενον κατὰ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸν ἱστοβοῆα καὶ κατὰ τὸ ἕτερον εἰς τὴν φέρουσαν τὸ ὕνιον βάσιν Μακεδ. (Χαλκιδ.) — Ἑλλην. Γεωργ. 6, 585. Συνών. γοὺλά (I) 7. 11) Μεγάλῃ ἐκτασίς γῆς μεταξὺ δύο ὑψωμάτων Κρήτ. Συνών. γοὺλά (I) 10. 12) Δακτύλιος, τὸν ὁποῖον φέρουν αἱ μητέρες, ἵνα αἱ ὑπ' αὐτῶν κατὰ τῶν τέκνων τῶν ἀπευθυνόμεναι ἀραὶ καθίστανται ἀκίνδυνοι Κάλυμν. : Λαχτυλίτζια ποὺ τὰ λέμε γουλιά χοροῦν τα οἱ μαννάες γιὰ νὰ μὴ ψάν-νουν οἱ κατάρες τσ' οἱ βλαστήμιες ποὺ λέσι 'ς τὰ παιγιά τως (χοροῦν = φοροῦν, ψάν-νουν = πιάνουν).

γουλὶ τό, (II) γουλὶν Πόντ. (Ἀμισ. Ἰμερ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Πισπιλ.) γουλὶ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γουλὶ Πελοπν. (Ξεχώρ. Τσέρ.) γουλ-λί Δονοῦς. γ'λί Θάσ. (Θεολόγ.) Θράκ. (Αἶν. Καλαμ. Στέρν.) Ἰμβρ. Μ. Ἀσίς (Κυδων.) Λέσβ. Λευκ. Σάμ. Σαμοθρ. Σκῦρ. οὐλί Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουλὶ Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) βουλὶ Κῶς βουλ-λί Σύμ. βουλ-λιδὶ Ρόδ. (Ἀρχάγγελ.) μουλὶ Κῶς μουλὶν Κῶς ἀγ'λί Θράκ. Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) γούλι Καστ. Στερελλ. (Θῆβ.) — Λεξ. Πόμπλετ. ἀγούλι Καστ. γουλὸ Λευκ. οὐγλί Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) Πληθ. γουλία Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰμερ. Ἰνέπ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ.) μουλ-λία Κῶς ἀγούλι Καστ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γοὺλίτᾱ = τὸ ἀποφλοιωμένον στέλεχος τοῦ βλαστοῦ τῆς κράμβης, ὡς ὑποκορ. τοῦ γοὺλά (II) Βλ. Πρόδρομ. 2^ο, 42 (ἐκδ. Hesselting - Pernot, σ. 43) αὐὸ θέλουν εἰς τὸ σπίνιν μου λινάριν καὶ βαμβάκιν || φρύγιον κράμβην καὶ γουλὶν καὶ ἀπὸ τὸ κουνουπίδιον καὶ αὐτόθ., σ. 42 στ. 42 «τρυγοκράμβιν ἐκ τὸ γουλὶν καὶ ἀπὸ τὸ τρυγοκράμβιν». Ὁμοίως καὶ εἰς Σταφίδ. Ἰατροσοφ. 191 (ἐκδ. É. Legrand, εἰς BGV 2, σ. 7), «ἄς τρώγῃς νῆστις τὸ γουλὶν τῆς κράμβης». Ὁ τύπ. μοὺλί ἀπὸ τὸ βοὺλί καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ γοὺλί, δι' ἐναλλαγὴν τῶν συμφώνων.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ ἀποφλοιωμένον στέλεχος τοῦ βλαστοῦ τῆς κράμβης ἢ ὁ βλαστὸς ἢ ἡ γογγυλώδης ρίζα διαφόρων χόρτων σύνθη. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Χαλδ.) : Λὸς μου λίγο γουλὶ ἀπὸ τὸ κουνουπίδι πολλὰ. Τὰ λάχανα ἦτανε ὅλο γουλία Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γλυτσὺ μ - βοῦ 'ναι ν - δὲ μουλὶ ν - δῆς ἀνγινάρας Κῶς. Πᾶμε νὰ κόψωμε γ - κουνφωτοὺς νὰ φᾶμε ν - δὲ μουλ-λία τως (κουνφωτοὺς = ἄγριες ἀγκινάρες) αὐτόθ. Καὶ τὰ φύλ-λα τοῦ μαρουλιοῦ καὶ τὸ βουλὶ ν - δου εἶναι καλὰ αὐτόθ. Μαζεψάμε πικραδέρικα ὅλο γ'λί (πικραδέρικα = πικροράδικα) Σκῦρ. Τὸ οὐλί εἶναι τοῦ σταφυλίνγα τὸ πωρίχι (σταφυλίνγας = τὸ φυτὸν σταφυλίνος ἢ δαῦκος, πωρίχι = βλαστὸς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ γουλὶ τσῆ φυλλάδας (= κράμβης) Α. Κρήτ. Τὸ γουλὶν τοῦ λαχανίου Πόντ. (Οἶν.) Ἀγατᾶ πολλὰ τὰ γουλία αὐτόθ. || Φρ. Τὸ μαχαίρι ἐμπήκε μέσα γουλὶ (τὸ μαχαίρι εἰσῆλθεν ἄνευ ἀντιστάσεως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Παροιμ. Φρ. :

Τοῦ ᾠάνη τοῦ γουλὶ μυαλὸ καὶ τὸ ζουμί του μέλι
(ἐπὶ τοῦ ἐκλαμβάνοντος τὰ ἀσήμεντα φαγητὰ ὡς σπου-
δαῖα ἔνεκα τῆς πείνης του) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Ἡ-
ταν λίγου τοῦ γ'λί, τό φαγι τσ' ἢ γάδαρους (ἐπὶ ἐπεκτά-
σεως ζημίας ἢ ἐλαττώματος) Λέσβ. Συνών. παροιμ.
Ἡτανε στραβὸ τ' ἀμπέλι, τό φαγε κι ὁ
γάδαρος. Συνών. γούλα (II) 1, λαχανο-
γούλι, κοτσάνι, πωρίχι. β) Ὁ ποδίσκος
τῆς σταφυλῆς Θράκ. (Καλαμ. Στέρν.) Σῦρ. γ) Ὁ μίσχος τῶν
φύλλων τῶν φυτῶν Α. Κρήτ. Σῦρ. 2) Διάφορα εἶδη κράμβης
(Brassica) τῆς οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Gruciferae),
ὡς: α) Κράμβη ἢ ράπυς (Brassica rapa) Μέγαρ. Πε-
λοπν. (Ἡλ. Λάστ. Μεσσην.) — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βυζ.
Συνών γογγύλι, φραγκολάχανο, β) Κράμβη τὸ
νάπυ (Brassica napus) Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 550,
γ) Βουνιάς ἢ εὐζωμοειδής (Bunias erucago) Χελδρ. - Μη-
λιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 139, 245 Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσ.
ἀγρ., 14 Θρ. Ζουμπουλ., Πρακτ. γεωργ. 1, 136, Π. Γενναδ.,
ἐνθ' ἀν., 205. Συνών. ἀγριοβλαστάρει 2, ἀσπρο-
γούλι, βροβύλα 1α. δ) Κράμβη ἢ λαχανώδης, ἢ γογγυλο-
κράμβη (Brassica oleracea caulorapa ἢ gogyloides) Θράκ.
(Αἰν.) — Λεξ. Αἰν., ε) Εἶδος ραφανίδος (raphanus) Πελοπν.
(Τρίπ.) 3) Τὸ φυτὸν Γλαδίολος ὁ ἀρουραῖος (Gladiolus
segetum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰριδιδῶν (Iridaceae), τὸ ξιφίον
τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. φυτ. 6, 8, 1), κυρίως γνωστὸν ὑπὸ τὸ
ὄνομα γούλιὰ τοῦ ἀγριοκοκκόρου Ἰθάκ. Κε-
φαλλ. Χελδρ. - Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ. φυτ., 89. Συνών.
βλ. εἰς λ. γλαδίολος. 4) Τὸ φυτὸν Ὀνόπορδον τὸ ἰλ-
λυρικὸν (Onopordum illyricum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων
(Compositae) Σάμ. (Μαυραντζ. κ.ά.) Συνών. γαῖδο-
ράγκαθο, γομαράγκαθο. 5) Ἡ ἐδώδιμος πόα Νωτό-
βασις ἢ συριακὴ (Notobasis syriaca) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέ-
των (Compositae) Θράκ. 6) Τὸ φυτὸν Τεῦτλον τὸ σαρκώρι-
ζον (Beta rapa ἢ rapacea) τῆς οἰκογ. τῶν Χηνοποδιδῶν
(Chenopodiaceae) Λεξ. Πόππλετ. Συνών. γούλα (II) 3β.
7) Εἶδος χόρτου ἔχοντος ρίζας γογγυλῶδεις, ἀφθόνους καὶ
γλυκεῖας Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) 8) Τὰ ἐξωτερικὰ πράσινα
φύλλα τοῦ λαχάνου Πόντ. (Ἄμισ. Ἱμερ. Οἶν. Ὀφ. Τραπ.
Χαλδ.) 9) Τὸ ἐδώδιμον μέρος τοῦ ἀμυγδάλου, καρύου ἢ
διαφόρων ὀσπρίων μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ λοβοῦ, τὸ ἀπο-
φλοιούμενον μέρος Εὐβ. (Κουρ.): Φέρτε τὰ κουκκιά — τὰ
φασόλια νὰ ντὰ κάμουμε γουλιά. Συνών. γούλα (II) 6.
20) Ἡ σκελὶς τοῦ σκόρδου καὶ τῶν διαφόρων ἐσπεριδοειδῶν
Στερελλ. (Θῆβ.) κ.ά. Συνών. γούλιὰ (II) 4. 11) Με-
γάλος ἐρέβινθος Λευκ. 12) Εἶδος φαγητοῦ τὸ ὁποῖον συνί-
σταται ἐκ λαχάνων βρασθέντων καὶ ἀρτυσθέντων δι' ἐ-
λαίου Πόντ. (Ὀφ. Τραπ.)

Β) Μεταφ. 1) Ἡ ἀπεψλωμένη καὶ λεῖα ἐπιφάνεια πολ-
λαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Τὸ βουνὸ
εἶναι γουλὶ (τὸ βουνὸ εἶναι κεκαλυμμένον ὑπὸ χιόνων) Προπ.
(Κύζ.) Οὐ οὐρανὸς ἀπόφι εἶναι ἀγ'λί (ἀνέφελος) Σάμ.
Ἐδιάνκι g' ἐκουρεύτηκε g' ἤπιασεν ὁ κουρέας κ' ἤκαμέ
δο' οὐλί τὸ καημένο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ κόρεψε σύρρ' ζα
τσαί τὲν ἐκάμε γ'λί (τὸν ἐκούρεψε σύρριζα καὶ τὸν ἔκαμε
γουλὶ) Σκῦρ. Πιὸς σὶ κούριφι τσι σ' ἔκαρι γ'λί; Μ. Ἀσία
(Κυδων.) Τὸ τσεφάλι του ντίπου γουλὶ εἶναι (= εἶναι
τελειῶς φαλακρὸς) Εὐβ. (Κουρ.) Αὐτὸς εἶναι σὰ γ'λί
(= εἶναι φαλακρὸς) Θάσ. (Θεολόγ.) Ἐμεινε γουλὶ καὶ
κουτσοδόνα (ἔμεινε φαλακρὴ καὶ νωδὴ) Κεφαλλ. Γούλ'
ξουρίζ' δαι σαφὶ γουλιά (ἔλοι ξυρίζονται ἐντελῶς) Προπ.
(Ἀρτάκ.) Ξουρίστηκας κ' ἔγινε ἀγ'λί Σάμ. Θὰ κουρευτῇ

γουλὶ Πελοπν. (Τσέρ.) || Φρ. Εἶναι γουλὶ (= εἶναι φαλα-
κρὸς) πολλαχ. Εἶναι γουλὶ γλειμμένο (= εἶναι οἰκονομικῶς
ἐξηντλημένος) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σάφουσα κι τὰ 'καμα οὐλα
οὐγλιά (τὰ ἐκαθάρισαν πολὺ κηλὰ) Σάμ. (Μαυραντζ.) Συνών.
φρ. Τὰ 'καμα γυαλί. 2) Γῆ παχεῖα καὶ λεῖα τὴν
ἐπιφάνειαν ἔνεκα τῆς ὑπαρχούσης ἰλύος ἐκ προσχώσεως πο-
ταμοῦ Πελοπν. (Ἡλ. Μεσσην.) 3) Ἀνθρωπος παχύσαρκος
Πελοπν. Συνών. βόλος Β1. 4) Ὁ μηρὸς Πόντ. (Ἄμισ. Οἶν.
Τραπ. Χαλδ.): Τὰ γουλία μου ποροῦνε Οἶν. 5) Τὸ ὀπισθεν
μέρος τῆς πτέρνης τοῦ ποδὸς Ἑρεικ. Κεφαλλ. (Λειξούρ.):
Φρ. Εἶναι τὰ γουλιά του ὀξου (= εἶναι πτωχὸς) Λειξούρ.
6) Μικρὸς λίθος, συνήθως λεῖος, ποτάμιος ἢ θαλάσσιος Ἀν-
τίπαξ. Ἑρεικ. Ζάκ. Ἡπ. (Δρόβιαν. Λάκκα Σούλ. Πάργ.)
Θράκ. (Πλαγιάρ.) Καστ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ. Αὐχίον. Καρουσ.
Κασσιόπ. Λευκίμμ. Περούλ. Ραχτ. Σιναρᾶδ.) Κεφαλλ. (Λει-
ξούρ. Φραγκᾶτ. Χαβδᾶτ.) Λευκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.
Πελοπν. (Ἡλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀντίκυρ. Μεσολόγγ.)
— Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, σ. 344, 345 X. Κορύλλ., Χωρο-
γραφ. Ἑλλάδ., σ. 4 K. Στασινοπ., Κρασί, σ. 218. — Λεξ.
Αἰν. Βλαστ. 444 Δημητρ.: Μ' ἔνα γουλὶ τοῦ 'βγαλε τὸ μάτι
Λευκίμμ. Δὲν πατήθηκε καλὰ τὸ γουλὶ καὶ χάλασε ὁ δρό-
μος αὐτόθ. Μοῦ 'ρριξε ἕνα γουλὶ καὶ μοῦ 'σπασε τὴν ξέστα
Ἀργυρᾶδ. Σπάζω—κάνω γουλὶ (= θράω λίθους διὰ τὴν ἐπί-
στρωσιν τῶν ὁδῶν) αὐτόθ. Ἡ τσάπα μου ἔχτεπῆσε σὲ γουλί,
καθὼς ἔσκαβα Κεφαλλ. Μάζωξε γ'λιά ἀπὸ τὴν ἀκροποτα-
μιὰ Λευκ. Ραπάνια σὰ γ'λιά (ἐνν. σκληρὰ) αὐτόθ. Ἐστείλε
τὸ καῖκι νὰ τοῦ φέρῃ γουλὶ Κέρκ. Πᾶρε ἕνα γουλὶ νὰ τρί-
ψουμε ἀλάτι Μεσολόγγ. Ἡ θάλασσα 'δῶ εἶν' οὐλῆ με χο-
δρὰ γουλιά Πάργ. Μὴ δὲ ματαφέρης τὸ μιτσὸ παιδί σου
'ς τὴν ἀφοδιά μου, τί μοῦ σκορπίζει τὸ γουλὶ (μιτσὸ=μικρὸ,
ἀφοδιά = αὐλή, τί = διότι) Ὁθων. || Ἄσμ.

Ἐχουν γουλιά 'ς τὸν κόρφο τους, χαλίκια 'ς τὴν ποδιά τους
Ἡπ. || Ποίημ.

Μὲ τὸ σφυρὶ ἕνα γουλὶ τὸ σπά' σὲ δὴν κομμάτια
καὶ τὸ σταφνίζει 'ς τὸ κανκί

(σταφνίζει = τοποθετεῖ μετὰ προσοχῆς, κανκί = τὸ κέν-
τρον τῆς σφενδόνης, ἐνθα τίθεται ὁ λίθος) Α. Βαλαωρ., ἐνθ'
ἀν. Συνών. κόβολο, λαλοῦδα, χαλίκι. 7) Ἡ ἀ-
κόνη Κεφαλλ. 8) Σωρὸς μικρῶν λίθων Παξ. : Θὰ δὲ βγάλω
αὐτὸ τὸ γουλὶ 'πὸ μέσ' ἀπ' τὴ σκάλα. 9) Μικρὸν τεμάχιον
τυροῦ Κρήτ.: Ἄσμ.

Πᾶρε, καθὴ ἐφένῃ μου, κι ἕνα γουλὶ τυράκι,
κάνει καλὸ 'ς τὴν ὄρεξη νὰ τρώς με τὸ ψωμάκι.

10) Ἡ ράξ τοῦ μαστοῦ Θράκ. (Πλαγιάρ.) 11) Τὸ κέντρον
τῆς καρδίας Κεφαλλ.: Τρέμει τὸ γουλὶ τῆς καρδίας μου
(= εἶμαι περίφοβος).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουλὶ καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. Παξ.
Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

γουλιά ἢ, (I) γουλέα Εὐβ. (Κύμ.) Κύθηρ. Μέγαρ.
Πελοπν. (Λεῦκτρ.) γουλὲ Δ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) γουλία
Αἰγιν. γουλία Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.) γουλιά πολλαχ.
γουλ-λιά Κῶς γουγιά Σίφν. γ'λιά Λέσβ. Αἴμν. Σάμ. Σκῦρ.
βουλέα Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) βουλιά Κάσ. Ρόδ. (Μονόλιθ.)
'ουλιά Κάρπ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίφν., 'ουλ-
λιά Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Ρόδ. 'ολιά Θήρ. Κρήτ. (Ἀγίος
Γεώργ. Ἀρχάν. Καβούσ. Κριτσ. Μάλλ. Μύρτ. Σητ. κ.ά.)
'ουγιά Σίφν. γρουγιά Θράκ. (Ἀσκ.) Πληθ. γουλέες Μέγαρ.
γουλές Δ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) Μέγαρ.

Τὸ βυζαντ. γούλιὰ πβ. καὶ Ἑρωτόκρ. Δ. 595 (ἐκδ.
Σ. Ξανθοῦδ.) «κι ὄντε μοῦ λέγαν τὴ γουλιά πῶς νὰ τὴν κα-

